

Mazs kukainīt's pa jūru peld

Tautas ziņģe

Mazs ku-kai-nīt's pa jū-ru peld un ne-grimst di-be-nā, hei, ne-grimst di-be-nā, hei,
tre-šās die-nas va-ka-rā tas no-grimst di-be-nā, hei, no-grimst di-be-nā, hei,

ne-grimst di-be-nā. Tas iz-stiep-jas un sa-rau-jas un ne-grimst di-be-nā, hei,
no-grimst di-be-nā. Tas iz-stiep-jas un sa-rau-jas un no-grimst di-be-nā, hei,

ne-grimst di-be-nā, hei, ne-grimst di-be-nā. Bet no-grimst di-be-nā. Je-drit-vai-
no-grimst di-be-nā, hei,

ko-ciņ',te-vi mī-lu, bez te-vis dzī-vot ne-va - ru un ne-gri-bu, tad nāc un sa-ņe-mi par

kī-lu, šo ma-zo nie-ka bu-či - ņu, še tev vėl, man nav žēl, at-nāc rīt, da-būs' vėl!

Mazs kukainīt's pa jūru peld
Un negrimst dibenā,
Negrimst dibenā
Jo smilga pakaļā.

Tas izstiepjas un saraujas
Un negrimst dibenā,
Negrimst dibenā,
Jo smilga pakaļā.

ZILAIS LAKATIŅŠ

V. Moora

E. Rozenštrauhs

1. Bij' va - sa - ra to-reiz tik zai - ga, un zie - dē - ja pļā-vas un
pre - tī man nā - ci tik mai - ga, tev gal - vā bij' la - ka - tiņš

4 sils. Tu zils. At - mi - ņā la - ka - tiņš zi - lais,

9 ma - ti kā saul - sta - ru riets. Bi - ji man vie - na,

14 nakts tu vai die - na, mī - las vis - krāš - ņā - kais zieds.

1.
Bij' vasara toreiz tik zaiga,
Un ziedēja pļavas un sils.
Tu pretī man nāci tik maiga,
Tev galvā bij' lakatiņš zils.

Piedz.
Atmiņā lakatiņš zilais,
Mati kā saulstaru riets.
Biji man viena, nakts tu vai diena,
Milas viskrāšņākais zieds.] 2x

2.
Tos vārdus, ko sniedzi man ķīlai,
Tos sirdī es ieslēdzu sev,
Jo toreiz es ticēju milai,
Es ticēju laimei un tev.

Piedz.
3.
Tā pagāja vasara zaigā,
Un novīta pļavas un sils.
Vairs nenāca meitene maigā,
Kam galvā bij' lakatiņš zils.

Piedz.

**Bēdu manu, lielu bēdu,
Es par bēdu nebēdāj`.**

**Piedz. 2x
Ramtai ramtai radiridirīdi,
Ramtai rīdi rallala.**

Liku bēdu zem akmeņa,
Pāri gāju dziedādam`.

Es negāju noskumusi
Nevienā(i) sētiņā.

Ar dziesmiņu druvā gāju,
Ar valodu sētiņā.

Jo es bēdu bēdājos(i),
Jo nelaime priecājās.

Labāk gāju dziedādama,
Lai nelaime bēdājās.

Ja dzīvoju, tad dzīvoju,
Tad ir jautri padzīvoj`.

Dodiet manim, dodiet manim
Mantojami brandavīn`.

Ja jūs mani mantosit(i),
Tad no manis dabūsit.

Veldrē rudzi, veldrē mieži,
Veldrē visa labībiņ`.

Dod Dieviņi veldrē kristi,
Man ar savu līgaviņ`.

Vecais tēvs ar veco māti
Pavēni sienu pļāv`.

Cik strīķēja izkaptiņis,
Tik pacēla lindraciņ`.

MEITENE - ZELTENE

B^b

1. At - ce - ries, ma - nu mī - jo mei - te - nī, kad tu man

F⁷

pir - mo skūp - stu so - lī - jies reiz dot? Gai - di - ju te - vi nak - tī

B^b

klu - sa - jā, de - be - sis mē - nes - nī - cai gai - ši sta - ro - jot.

Gai - dī - ju te - vi, ne - sa - gai - dī - ju, vil - ša - nos

F⁷

skum - ju pil - nu, rīts man aus - tot nes. Ak, kam - deļ, mī - jā, mo - ki

B^b

ma - ni, jo ne - va - ru vairs ne - mū - žam te - vi aiz - mirst esi!

Piedz.

B^b

Mei - te - ne - zel - te - ne, klau - sies, kā pukst ma - na

F⁷

sirds: ti - ki tik, ti - ki tā. Mei - te - ne - zel - te - ne,

B^b

tev jau tā - pat vi - ņa pukst: ti - ki tik, ti - ki tā!

MB 1513

Mei - te - ne - zel - te - ne, klau - sies, kā pukst ma - na

F⁷

sirds: ti - ki tik, ti - ki tā. Mei - te - ne - zel - te - ne,

B^b

tev jau tā - pat vi - ņa pukst: ti - ki tik, ti - ki tā!

1.
Atceries, manu mīlo meitenī,
Kad tu man pirmo skūpstu solījies reiz dot?
Gaidīju tevi naktī klusajā,
Debesis mēnesnīcai gaiši starojot.
Gaidīju tevi, nesagaidīju,
Viļšanos skumju pilnu, rīts man austot nes.
Ak, kamdeļ, mīlā, moki mani,
Jo nevaru vairs nemūžam tevi aizmirst esi!
- Piedz. (2x)*
Meitene, zeltene, klausies, kā pukst mana sirds: tiki tik, tiki tā.
Meitene, zeltene, tev jau tāpat viņa pukst: tiki tik, tiki tā!
2.
Mīlais mans, jāprot būs tev paciesties,
Laimē drīz sauktais nekad nemēdz nākt tik drīz.
Gaidi, gan atkal krēsla metīies,
Atkal gan iemirdzēsies zvaigznes debesīs.
Puišiem var ticēt tik ar apdomu,
Parasti puiši – blēži, mūļķītes tik ķer,
Gaidi, lai tavas jūtas pārbaudu,
Lai me tad lai mums abiem savus vārtus ver!
- Piedz.*

MB 1513

MŪSU MĪLESTĪBA

237

A. Legzdīņš

A. Birkenš

1. Es zi - nu, ka mēs vēl - reiz sa - tik - si - mies, tik
sa - tik - si - mies kā - dā ie - las stū - rī, ku - ram

jau - tā - jums ir, kad tas būs un kur? Par
daudz - reiz būs jau mai - nīts no - sau - kums? Vai uz

spī - ti tam, ka ne - lab - vē - līgs lik - tens mūs
mī - lē - tā - ju no - sē - dē - ta so - la, ku - ram

kat - ru sa - vā pa - saul's ma - lā tur. Vai skumst? Kā rie - tum -
bla - kus Vēr - maņ - parkā lau - vas

vē - ji, kas kras - tā pūš, aiz kā - pām aiz - ķē - ries mums mūžs. Zem prie - žu

za - riem, kur vir - šī zied, vējš vien - mēr ve - co šū - puļ - dzies - mu dzied.

1.
Es zinu, ka mēs vēlreiz satiksimies,
Tik jautājums ir: kad tas būs un kur?
Par spīti tam, ka nelabvēlīgs liktens
Mūs katru savā pasaul's malā tur.

Vai satiksimies kādā ielas stūrī,
Kuram daudzreiz būs jau mainīts nosaukums?
Vai uz mīlētāju nosēdēta sola,
Kuram blakus Vērmaņparkā lauvas skumst?

Piedz.
Kā rietumvēji, kas krastā pūš,
Aiz kāpām aizķēries mums mūžs.
Zem priežu zariem, kur virši zied,
Vējš vienmēr veco šūpuļdziesmu dzied.

2.
Kad lidlaukā tu smaidot nāksi pretī,
Tev rokās ziedēs desmit vasaras.
Tad grūti atšķirt būs, kas mirdzēs spožāk -
Vai tā rasa ziedos būs, vai asaras.

Vēlāk roku rokā staigāsim pa ielām,
Mums kā ēnas gadu simti līdzī ies.
Kamēr saule vien virs Rīgas torņiem spīdēs,
Mūsu mīlestība nekad nebeigsies.

Piedz.

Šņāci, Minna (Wheezy Anna)

L.Sorony

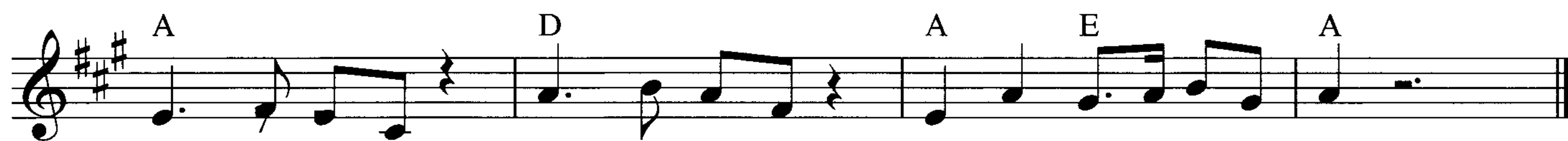
Skais-tu mei-ču zi-nu es, vār - dā Min-na! Ag-rāk, kad tā jau-na bij',
Er - mo-ņi-kas ap - ē - da, šī - tā Min-na! No tā lai-ka vi - si sauc,

šī - tā Min-na! šņā - ci, Min-na! Šņā - ci, Min-na, šņā - ci, Min-na!

Dai - ļa mei - ča e - si tu! Dam - dam, dam - dam - dam, dam.

Šņā - ci, Min-na, šņā - ci, Min-na! Dai - ļa mei-ča e - si tu!

KURTIZAŅU UGUNSKURS

E. Zariņš

E. Zariņš

Am
Kur ta - vi smiek - li, kur ta - vas a - sa - ras?

Am G/B C
Pā - ri no vi - sa nav pa - li - cis vairs ne - kas.

Dm Am
Pirks - tos kūp ci - ga - re - te, glā - zē mirdz sar - kan - vīns,

F Dm E
iz - kūst tie ta - vi sap - ņi kā pa - ra - fīns.

Am
Ska - ties pār tel - pu lē - ni kā dū - mi krīt,

Am G/B C
ne - zi - ni vēl, kam mos - ties uz ple - ca rīt.

Dm Am Dm
Sē - di pie tuk - ša gal - da, gai - di, kurš pie - nāks klāt, bet va - rē - ja būt a - rī

F E G
viss kād - reiz sa - vā - dāk...

C G Dm
 Ta - vās a - cīs dzies - tot kvēl

C G Dm
 kur - ti - zā - ņu u - guns - kurs.

C G Dm
 Un tev se - vis maz - liet žēl,

C G Dm Am
 ka šīs lies - mas vairs ne - vie - nu ne - no - burs.

Am 3
 Vist vi - si zie - di, vī - tī - si tu tiem līdz. Pie - nāk reiz brī - dis, kad

G/B C Dm 3
 pa - ra - fins vairs ne - pa - līdz, Ci - tai būs ta - vā vie -

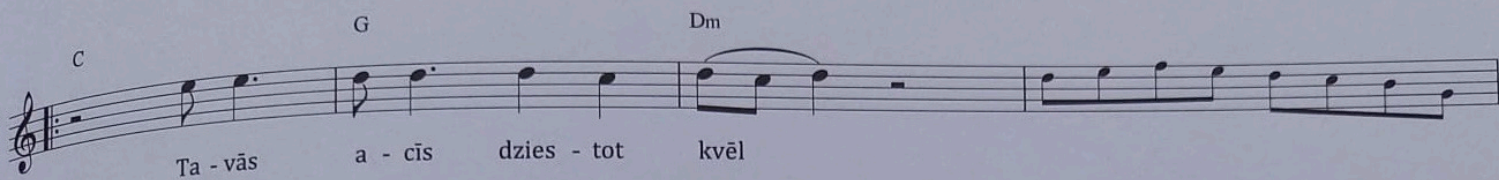
Am Dm 3
 tā glā - zē liets sar - kan - vīns, sal - ka - ni dves - mos

F E G 3
 kūš - to - šais pa - ra - fins.

KURTIZĀŅU UGUNSKURS

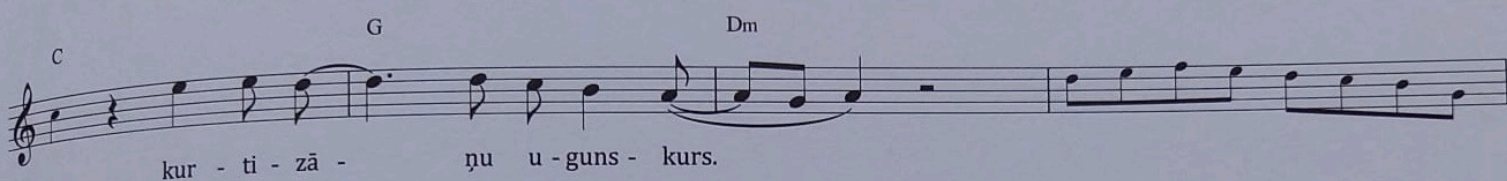
159

C G Dm

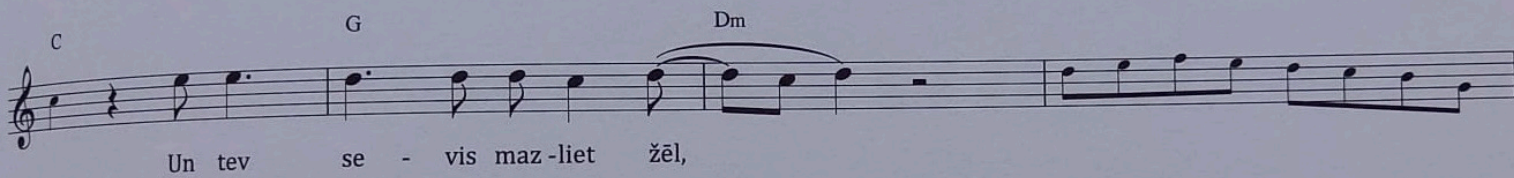
Ta - vās a - cīs dzies - tot kvēl

C G Dm

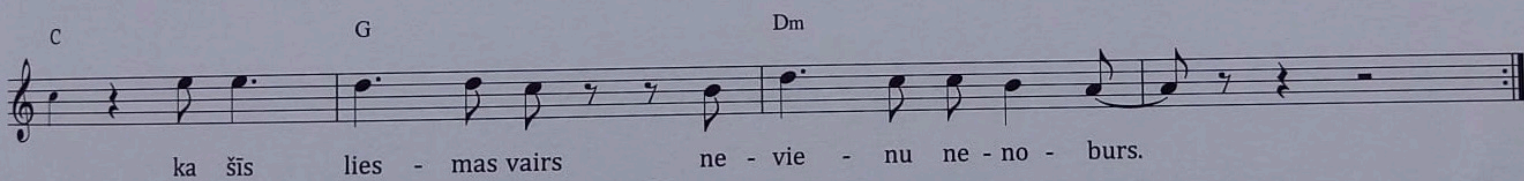
kur - ti - zā - ņu u - guns - kurs.

C G Dm

Un tev se - vis maz - liet žēl,

C G Dm

ka šīs lies - mas vairs ne - vie - nu ne - no - burs.

Es nenācu šai vietā

Tautas ziņģe

C F C
Es ne-nā-cu šai vie-tā - i sa-vu mie-gu iz-gu-lē - ti, es ne-nā-cu šai vie-tā - i

G C
sa - vu mie - gu iz - gu - lē - ti, rai - rai - rā - ri - tam,

F C Am Dm G C
rai - rai - rā - ri - tam, rai - rai ral - la - lā, trā - di - ral - lal - lā!

Nācu ēsti, nācu dzerti,
Nācu jautri padziedāti.

Ja es būtu to zinājis,
Ka tik jautri šai vietāi,

Es būt' sievu līdz paņēmis
Ar visiemi bērniņiem.

Tie palika aizkrāsnei,
Vēderiņus kasīdami.

Visa mana naba nieza,
Kā es gribu brandavīna.

Kad iedzēru brandavīnu,
Vairs nabiņa'neniezēja.

Kad iedzēru Juhaidriku,
Nospārdīju Miku pliku.

Mūsu ciema meitiņāmi
Treju taku vēderiņi.

Par pirmoi žīdi brauca,
Pa otroi čigāniņi.

Pa trešoi ciema puiši
Žagariņus vizināja.

GAUJAS LAIVINIEKS

A. Vinters

A. Vinters

1. Sniedz ro - ku, dai - ļā mei - ti - ņa, nāc, sē - dies
 lai - vi - ņā! Stalts laiv' - nieks mei - ču ai - ci -
 na un ro - ku pre - tī sniedz. Tās
 a - cis, tās a - cis es aiz - mirst ne - spē - ju, par
 zi - la - jām a - cīm es mū - žam do - mā - šu.

1.
 Sniedz roku, daiļā meitīna,
 Nāc, sēdies laiviņā!
 Stalts laiv'nieks meiču aicina
 Un roku pretī sniedz.

Piedz.
 Tās acis, tās acis es aizmirst nespēju,
 Par zilajām acīm es mūžam domāšu.

2.
 Pret straumi puisēns laivu griež,
 Tam prieka pilna sirds.
 Kā spožas zvaigznes debesis,
 Tā meičai acis mirdz.

Piedz.

3.
 Pie krūts tam glaužas meitene
 Un ķīlai skūpstu sniedz.
 Tai acīs sāpju asaras,
 Tās mīlu nenoliedz.

Piedz.

4.
 Plūst Gaujas viļņi steidzīgi,
 Tiem gadi līdzī steidz.
 Sirms kļuvis Gaujas laivinieks,
 Tas sērot nenobeidz.

Piedz.

AI, JEL, MANU VIEGLU PRĀTU

11

Latviešu tautasdziesma

1. Ai, jel, ma-nu vieg-lu prā - tu, jauns ap - ņē-mu lī - ga - viņ',

ai, jel, ma-nu vieg-lu prā - tu, jauns ap - ņē-mu lī - ga - viņ'.

1.
Ai, jel, manu vieglu prātu, jauns apņēmu līgaviņ'. (2x)
2.
Ne gadiņa nedzīvoju, sola kungi karā ņemt.
3.
Es kungiem atbildēju: "Vai es viensi karavīrs?"
4.
Vēl dažai māmiņai aug deviņi bāleliņ'.
5.
Aug deviņi bāleliņi kā deviņi ozoliņ'.
6.
Tie varēja bruņas nesti, zobentiņus cilināt.
7.
Ai, jel, manu vieglu prātu, jauns apņēmu līgaviņ'.